

Василъ се замисли. Той разбра кого очакватъ заптиетата, и между веждитѣ му се появи гнѣвна гнѣнка. Изведнажъ го озари една мисль:

— Слушай, отче, — обърна се той къмъ монаха, — тѣй или инѣкъ азъ трѣбва да отида въ манастира. Ти ще ми помогнешъ: ще ми дадешъ расото и кривака си. Въ манастира нѣма да се бавя. Ще се обадя само на игумена и ще си трѣгна. Ти ще ме чакашъ вънъ въ гората, ще си вземешъ дрехитѣ и толкова.

— Какво? — викна монахътъ. — Я си върви по пѣтя, че да не завъртя кривака!

Ала преди да довърши думитѣ си, въ дѣсницата на спѣтника му блесна цевъта на голѣмъ револверъ.

— Азъ... такова..., — замѣнка монахътъ.

— По-скоро! — подкани го Василъ. — По-скоро и никому нито дума! Ще ме чакашъ горе въ прохода!

Следъ малко презъ широката манастирска порта влѣзе предрешениятъ пѣтникъ, отведе кравитѣ въ обора и бързо се изкачи въ килията на игумена дѣдо Иоакимъ.

Той не знаеше, че началникътъ на заптиетата Юмеръ-ефенди го следѣше отъ чар-

дака, и погледътъ му бѣше хитъръ и зълъ.

*

Дѣдо Иоакимъ втрещено изгледа влѣзлия мжжъ:

— Левски! Синко! Ти ли си? Знаешъ ли на какъвъ огънь си попадналъ?

— Нѣмаше какво да правя, дѣдо, — отвърна Василъ Левски, — трѣбва още тази вечеръ да се прехвърля въ Орханійско, а хаджи Боне ми каза, че при тебе имало десетъ револвера отъ новитѣ. Дойдохъ да ги взема и презъ прозореца ще се измъкна, както други пѣтъ.

Игуменътъ бързо извади изъ раклата единъ вързопъ, подаде го на Левски, отмѣсти две отъ желѣзнитѣ прѣчки на прозореца, пустна опасния си гостъ да се измъкне вънъ и едва успѣ пакъ да намѣсти желѣзата и да седне на миндерчето, когато вратата се отвори.

— Кжде е говедарътъ? — изрева Юмеръ-ефенди и изгледа стареца подъ вежди.

— Говедарътъ ли? — опита се да бжде спокоенъ игуменътъ, но гласътъ му затрепера. — Той дойде, обади ми се, че прибралъ кравитѣ, и отиде на воденицата.